

לוח וגיר

קיבוץ גבים

20 באפריל, 2012

כ"ח בניסן, תשע"ב

יזכור שואה

אבינו מלפנו אל אלהי הרוחות לכל-בשר. תן מנוחה נכונה על-בני השכינה
במעלות קדושים וטהורים זוהר הרקיע מזהירים את-נשמותיהם של שש
מאות רבבות אלפי ישראל אנשים ונשים ילדים וילדות שנהרגו ונטבחו
ושנחנקו ושנקברו תיים בידי מפלצות הצוררים בגלות אירופה. כלם קדושים
וטהורים. בהם גאונים וצדיקים ארזי הלבנון ואדירי התורה. בגן עדן תהא

מנוחתם. לכן בעל הרחמים...

משולחמו של מנהל הקהילה

החלטות הנהלת הקהילה (28.03.12)

מועמדות ניר סער ותמר הררי &

בקשת הוריהם לערער על החלטת האסיפה בעניין הנחות לבנים נקלטים

ניר ותמר בשלבים מתקדמים לקראת קבלתם למועמדות במסלול הקלאסי. יאיר וסימונה מבקשים לשנות את החלטת האסיפה 10/10 (18.07.2010) לפיה בני גבים המתקבלים לחברות במסלול הקלאסי, המשפחה תהנה מהנחה של 25% מסה"כ דמי קליטה. בפנייתם, הם מבקשים שההנחה תינתן לכל בן בנפרד, כלומר 25% לניר ו-25% לתמר.

ההחלטה:

1. הפניה תוגש להכרעת האסיפה כערעור אישי של סימונה ויאיר. בשל הדעות החלוקות בנושא זה, הנהלת הקהילה אינה קובעת עמדה אחידה.
2. כניסתם למועמדות של ניר ותמר תיכנס לתוקף לאחר הכרעת האסיפה בסוגיה זו ולאחר מילוי שאר התנאים המקובלים לקראת מועמדות.

תמחור משרות

רינת ואופיר הסבירו את הצורך בתמחור משרות מעודכן להכנת נתונים עבור מודל השינוי שיוצע לדיון, ופונים לאישור תמחור משרות שישרת את המטרה הנ"ל. להלן ההסבר של צוות שינוי:

בפגישת צוות שינוי (06.02.12) הוחלט לקדם בניית מודל מפורט לשינוי כולל בדיקת היתכנות כלכלית. מטרת בניית המודל הן שתיים: האחת לבדוק האם המודל המוצע ע"י הצוות "מחזיק מים" מבחינה כלכלית; השנייה להציב בפני כל חבר את מצבו הצפוי ביום שלאחר השינוי במידה ויתקבל. על מנת שהמודל יהיה קרוב ככל הניתן למציאות הצוות צריך להציב בו את הנתונים של גבים נכון להיום. אחד הנתונים הנדרשים לצורך כך הוא עלות העבודה "הפנימית" בגבים. למען מטרה זו יש לבצע תמחור משרות. התמחור רק עבור משרות שמאוישות ע"י חברים (משרות שעובדים בהן שכירים מתומחרות ממילא). התמחור יבוצע ע"י חברה חיצונית, בלתי תלויה, שאינה קשורה לגבים או לחברת "אבני דרך" ותיבחר ע"י מש"א וצוות שינוי. התהליך כולו ילווה ע"י מש"א. כחלק מהתהליך יוקם גוף לבוררות מוסכמת. הגוף יטפל בערעורים ואי הסכמות בנושאי התמחור. יש להדגיש כי התמחור נעשה לצרכי מודל השינוי ואין חובה על מוסדות הקיבוץ להשתמש בפירותיו. כלומר, אם ענף מסוים מעביר שכר עבודה מסוים עבור עבודת חברים, אין הכרח כי סכום זה ישתנה בעקבות עבודת התמחור אלא אם וכאשר יתקבל המודל בקלפי.

החלטת הנהלת הקהילה:

1. מאשרים עבודת תמחור משרות.
2. לשם כך, אבי, איציק, קלוק ונציגי צוות שינוי ייפגשו עם גורמים שונים כדי לבחור בין אופציות שונות.
3. בשל הניסיון הבעייתי בתמחור משרות בתחילת שנות 2000, הצוות ינחה את מי שיבחר לתמחור משרות לפעול עם כל הרגישות הנדרשת.

היערכות לקידום פרויקט קליטה בשכונת "ארטישוק"

גאל צורף הציג את תכנית הפיתוח של שכונת "ארטישוק" המיועדת לאכלוס ע"י קליטת חברים חדשים. לפי התב"ע הנוכחית, 19 מגרשים כבר בשלים לפיתוח, ועם אישור עתידי של התב"ע החדשה, השכונה תכלול 14 מגרשים נוספים. לקראת הפיתוח של השלב הראשון (19 מגרשים) הקיבוץ נערך להכנת התכנית לקראת היתר פיתוח, ובמקביל מכין עצמו לסלילת כביש חוצה ההכנת תשתיות חשמל.

סלילת הכביש ושדרוג תשתיות החשמל יבואו ממקורות חיצוניים ויועילו במידה ניכרת גם לחלק הישן של היישוב. לגבי פיתוח המתחם לקראת הבנייה, הוסבר כי בשל העלויות הגבוהות ניתן יהיה להתחיל את הפיתוח בתנאי שיהיו רשומות לפחות כ-15 משפחות – אחרי קבלתם לחברות ואחרי תשלומים.

מאחר שהקיבוץ מקפיד על מעמד של אורחות טרם החלטה על קבלה לחברות בעצמאות כלכלית, הוצגה תכנית להתאמת הדירות בשכונת הדו-משפחתיים, לדירור זמני של המשפחות המועמדות לחברות. היום דירות אלו משמשות רובן כדירור לסטודנטים עם חדרים לא מנוצלים. האומדן להתאמת הדירות לקליטה ראשונית הנו כ-400,000 ₪. שדרוג דירות אלו לא רק יאפשר ניצולן לטובת משפחות צעירות עם ילדים, הוא גם ישביח את המבנים שנותרו שנים רבות עם ניצול חלקי.

הרעיון המנחה של שילוב התכניות הוא, שבתקופת אורחות שתתחיל בתום הקיץ הקרוב, המועמדים יעברו את השלבים הנדרשים, ועם התשלומים של אלה שיתקבלו לחברות, ניתן יהיה להתחיל בפיתוח המגרשים. פרק זמן משוער עד לסיום בניית הבתים הראשונים: כ-3 שנים מהיום.

ההחלטה:

1. מאשרים קידום כל ההכנות לפיתוח השלב הראשוני של שכונת הארטישוק.
2. מאשרים ביצוע לשדרוג 10 דירות בשכונת הדו-משפחתיים. הדירות ישמשו דירור זמני למשפחות המועמדות לחברות, עד לקבלתם לחברות בעצמאות כלכלית ועד לתום בניית ביתם אחרי פיתוח המגרשים. העבודות להכנת הדירות של הדו-משפחתיים יתבצעו בחופשת הקיץ הקרוב, עם יציאת הדיירים, כך שנוכל לאכלס אותן עם מועמדים בראשית תשע"ג.
3. מקור לביצוע שדרוג הדירות: מתשלומים של דמי הצטרפות המתקבלים מחברים חדשים בעצמאות כלכלית.
4. בשבועות הקרובים יושלמו התיאומים לביצוע מהיר של עבודות השדרוג. התיאומים יהיו בין מנהל הקהילה, מרכז משק, ענפי הבנייה והשירותים, צמיתה דמוגרפית והשכרות סטודנטים.

ארז במסע לגבים

ביום שישי זה 20 באפריל, ותיקי קיבוץ ארז (כמה עשרות אנשים) יערכו מסע בעקבות לוחמים ויעברו דרך גבים בשעות הצהריים. סיור שכנים בחצר שלנו, במסגרת אירועים נלווים ליום הזיכרון. ברוכים המבקרים...

שבת שלום!

אבי קדוש

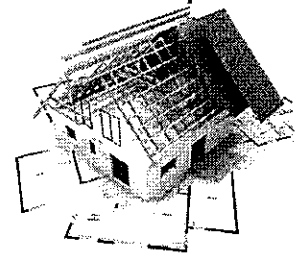
שיפוץ דירות

שלום רב לחברות והחברים,

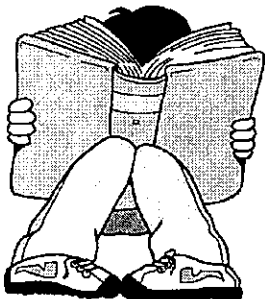
ראשית ברכות למשפחת חסון נטע אוציק והילדים לשובם לדירה המשופצת, תבלו ותהנו.

בכך הסתיימה שרשת השיפוצים בשכונת עומר והחל תור שכונת שער בשיפוץ דירה ראשונה משפחת סמיד ליאת וגונן. בהצלחה!

מנחם גדיש

משולחן הספרייה

ביום רביעי ה-25.4.2012 ערב יום העצמאות
הספרייה סגורה
להתראות ביום ראשון

צוות הספרייה

הודעה

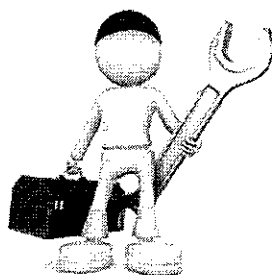
בענין הגז

אבקש שלא לפתוח את בלוני הגז במרכזון הכביסה לבד, אלא להתקשר אלי בין השעות 08:00-22:00 (050-6334391).

להזכירכם חלוקת גז לבתים מתקיימת אחת לשבועיים בימי שלישי עפ"י הזמנה אצל ליאת במזכירות

שבת שלום,

דני צ'רניס

נ.ב.

אני "מוודה" למי שהחליף את הבלונים במרכזון כביסה וגרם לאיבוד מיותר של גז.

לכל שומרי גבים,

בעקבות מקרים שקרו בתקופה האחרונה, אני מבקש להזכיר:
שומר שאינו יכול להתייצב לשמירה אליה שובץ, האחראיות להחלפה מוטלת עליו בלבד.
הודעה בע"פ ו/או בכתב לרבש"צ ו/או לסדרן-שמירות, על אי-התייצבות לשמירה אינה מסירה את האחראיות להחלפה מהאדם אשר שובץ לשמירה.
במקרים חריגים בלבד (לשיקול זיו אביב ולשיקולי), האחראיות על החלפה תוטל עלינו, כאשר יש לוודא כי אנו מודעים לצורך בכך.
החלפה עם אדם אשר אינו מצוי ברשימת השומרים מחייבת תאום עם זיו (למשל: מי שעדיין לא סיים שירות סדיר אינו מורשה לשמור).
להזכירכם: לפי החלטת הועד המקומי, אדם שלא התייצב לשמירה ולא דאג להחלפה, תחול עליו עלות השמירה החלופית ע"י חברת שמירה.
שבת-שלום!

גונן סמיד – סדרן שמירות

קצרים

זהו, פסח עבר, חמסין, נעים, חמסין ... יש רוח הדרים נהדר, רק לנשום.

מזל טוב למשפחת סמיד על הולדת נכדה, בת לנצה ואבי.
מזל טוב ליעל על יום הולדת עגול.
מזל טוב לניצן אלבו שהגיע למצוות.

צעדה כייפית לשחר סרי שהולך בשביל ישראל, כל הכבוד!

ברכות לאור לוי שנכנס לקבע. שירות נעים.

לפני כמה שבועות היה ברפת ביקור לילי לקחו משם וו עגולות. לא יפה!

חבריה לא לזרוק שקיות ניילון לקומפוסטים הם לא מתכלים.

תודה לנעורים שעשו שמח של ראשון לאפריל בעשרה לאפריל, קישטו מכוניות, סגרו תאי דואר, עשו סדר חדש החדר אוכל.

בשכונה שלנו, סביון, יש עב"מ. זה החתול לפני כחודש, כל לילה וכל הלילה שמענו טו-טו-טו בקולי קולות, נשמע כמו איזה מכשיר חשמלי אבל זה לא. בלילות אחרים נעשה שקט, יש רק כמה דקות של תזכורת בערב, הגענו למסקנה שאולי זה איזה ציפור לילה, אבל מה הם לא ישנה!!

חג עצמאות שמח בשבוע הבא,

בריאות תזכרו, נחשים ודאודורנט

אלתון פסח

להורים שלום!

אז איך עבר עלינו חג החירות? חג שברובו מיועד לילדים, ואילו לרוב המבוגרים הוא עגיל באוזנו של העבד העברי

* הכנו פירמידות – מלאכה שבני אלה לא עסקו ביצירתה זה שנים. חלק מהיצירות יוצגו באגף המצרי של מוזיאון הארץ בירושלים בקיץ הקרוב.

עברנו יום ספורט היתולי ומאתגר במיוחד. הלכנו על קורה, קפצנו בתוך שקים ולנקודת השיא הגענו בריצה על עקבים. בתחרות זו הוכיחו הבנות מעל לכל ספק שנעלי עקב מיועדות להן בלבד, על עף שבקרוב הבנים ישנה התקדמות מסוימת, כאשר מספר שחקני כדורגל מעוז הגביות החלו להסיר שיער מהרגליים.

* את הספסל והשולחן מהבוץ ליד הגן חילקנו למשבצות ונתנו לילדים לצייר עליו במיטב הדמיון שלהם. אתם מוזמנים לבוא לראות ולהתרשם

* יצאנו לטייל יחד עם כל קיבוצי שער הנגב בנחל המעיינות, הבריכות היו מלאות מים והנוריות צבעו באדום את הדרך. שרה-לאה המדריכה להגנת הטבע שתקה עם הילדים במשחקי הסוואה ומחבואים בין הסלעים והאבנים במורד הנחל.

* כמו בכל שנה ערכנו סדר-פסח כהלכתו, קריאת ההגדה כולל "אחד מי יודע" נמשכה 28 דקות, נוסח ההגדה המקוצר מומלץ בחום במיוחד למשפחות שבאות מרתוק ומחכה להן דרך ארוכה הביתה.

* אחרי הרבה יציאות ממצרים, בבתי הספר בגנים ובבתי הילדים, משה התעייף והשתרך מאחור. משה נעלם בסופת חול ובני אלה יצאו לחפש אותו יחד עם בני קיבוץ ארז שבאו לעזור. לאחר מאמצים קדחתניים בתוך צמחייה סבוכה שלא ידעה ארצנו זה שנים נמצא משה בין השיחים בקצה בוואדי. בכוחות אחרונים עלה משה להר סיני, הקריא את עשרת הדברות וביקש מבני ישראל לחתום עליהן כל אחד בתורו. רותם בתו של משה תרמה רבות לחיפושים לאחר שמצאה את רכבו הנטוש במורד הגבעה.

* זאת השנה השלישית ש"שוק קח-תן" האזורי מתקיים בגבים, ילדי א-ו של כל קיבוצי שער הנגב הגיעו כדי להיפטר מסחורה שהצטברה בבתיים במשך כל השנה החולפת. הרבה תכשיטים, צעצועים בובות ומשחקים נפרשו על הארץ ונסחרו בהתלהבות ע"י הילדים. בין הקונים עמוסי הסלים נצפו מספר ילדים שסיימו את כתיב ו' לפני כמה וכמה עשורים.

* הרבה ילדים הגיעו לצפות בהצגה אלאדין בדורות, הצגה מאד מושקעת עם רקדנים ותלבושות ומוסיקה קצבית, הכיסאות החדשים באולם המשופץ אפשרו לי הפעם לעצום את העיניים לקצת יותר זמן מהרגיל..

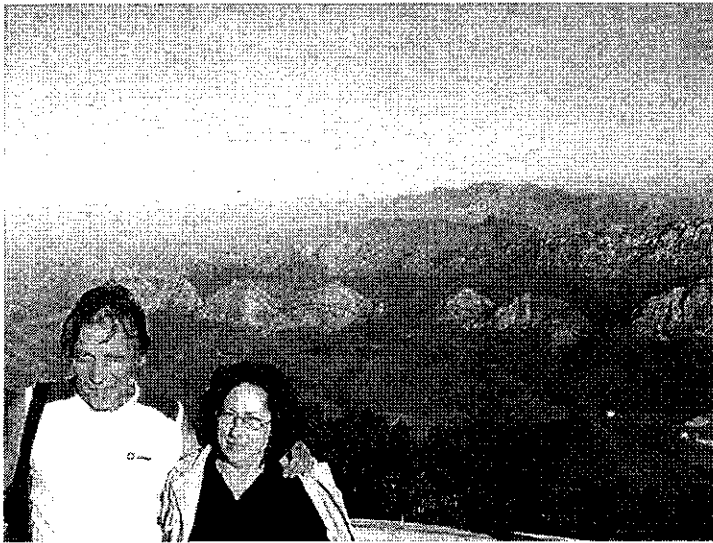
זה הזמן להודות,

להורים שליוו אותנו בטיול לנחל המעיינות – אוהד, גונן, אילנה, מירב
למיכאל טריווקס שנכנס לתפקיד של משה רבנו במרץ וגילם אותו באופן מושלם.

נתראה בשמחות, איתן ומיכל.

עשרת הדברות

1. הבט אל השמיים והכוכבים ותבין כמה שאתה קטן, אתה לא נמצא כאן לבד ויש עוד הרבה ילדים בעולם
2. אל תחשוב שרק אתה הכי יפה חזק וחכם כי יש עוד הרבה ילדים טובים כמוך בזה העולם
3. אל תחפור הרבה ונסה לא לדבר שטויות, תהיה רחמן ותן למוח שלנו לחיות
4. זכור את המקום שממנו באת בכל אשר תלך, וכשאתה פוגש חבר אל תשכח אותו בשלום לברך
5. כבד את אביך ואת אמך ואת המדריכה והמדריך וככה יהיו לך חיים טובים ואת חיך על פני האדמה תאריך
6. לא תיקח מחברך דברים בלי רשות מפילו אם זה ברור מאליו ונראה כזה פשוט
7. שמור על פה נקי, שלא יהפוך למזבלה ותן כבוד למוצא פיך, שקול כל מילה.
8. אל תקנא באחר והיה מאושר בחלקך, האושר עוד יגיע ואלוהים יברך אותך
9. עזור לזולת ולחבר בשעת מצוקה, גם אם נראה לך שאין לזה הצדקה
10. והכי חשוב זה אחד לשני לתת כבוד, ועל כל הדברות האלה להמשיך לעבוד.

ראיון עם קוקי ודני צ'רניס

- ספרו לי על עצמכם:

- דני: נולדתי בארגנטינה וחודש לאחר הלידה, הורי עלו לארץ והגיעו לקיבוץ "נאות מרדכי". הורי היו אמידים ועלו בכוחות עצמם בגלל אידיאולוגיה. הם עלו יחד עם כל אחיו של אבא לקיבוץ.

זיכרונות הילדות שלי מעורפלים. אבא היה איש מקצוע (בארגנטינה השאיר מפעל). בקיבוץ היה איש הטכני של מפעל הנעליים והפך להיות אחראי על המיכון. הוותיקים הסתכלו עליו בקנאה. הוא היה אדם צנוע, נחבא אל הכלים אבל לא הסתדר עם היקים בקבוץ, אמא לעומתו, הייתה שונה. היא הייתה מורה לתנ"ך, עברית והיסטוריה וכן הייתה אמנית. היא לא סבלה את הקיבוץ, ובסופו של דבר, כשהייתי בגיל 4-5 חזרנו לארגנטינה יחד עם אחותי שנולדה בארץ.

בארגנטינה היה קשה כי המפעל לא עבד. אמא התחילה ללמוד פסיכולוגיה ויישמה את התיאוריות עלינו. למשל, לתת לילד חופש ולתת לו לעשות מה שרוצה, (גישת ה"חנוך לנער על-פי דרכו" – סימונה). ההורים לא כל-כך ידעו איפה אני ומה אני עושה לדוגמה: יום אחד התקשרו אליהם מהמשטרה שאני במעצר. הם התקשרו להורים וספרו להם שגנבו את האוטו שלהם והגנב נתפס. הגנב הייתי אני – הבן שלהם. עוד סיפור: יום אחד התקשרתי אליהם מבאהייה בברזיל. ההורים נפלו מהכיסא. שבועיים לא ראו אותי, עליתי על אניה ושם הפכתי להיות נער סיפון, כולי בן 16. אפשר להבין מזה שלא ממש למדתי, רק הייתי רשום בבית הספר.

כשהייתי ילד קטן לא הבחנתי בצבעים (הרי אני עיוור צבעים), ואז לא כל כך ידעו מה זה אומר, בגלל זה בביה"ס חטפתי מכות עם סרגל על הידיים. אמא שלי כעסה והוציאה אותי מבית הספר. בבית הספר ב"בואיינס-איירס" היו אלימים ומיליטנטיים. בתיכון היה לי שיער ארוך כמעט עד המותניים, זה היה בתקופת החיפושיות, ואני הלכתי עם וסטים משובצים לבית הספר. בארגנטינה היה נהוג ללכת עם בלייזר ועניבה - לבוש מחויט. הגעתי לבית הספר עם הוסט ושיער מקופל מתחת לכובע. האחראי משמעת בא אלי והתחיל לפרק לי את "התסרוקת", משך, משך ומשך את השיער מתחת לכובע ואמר לי "לך הביתה, תחזור עם אבא, אחרת אתה לא חוזר לבית הספר". הלכתי הביתה ואמרתי לאבא: "אני נפרד ממך ולא

ידוע אם אראה אותך שוב". (היום כאבא, לחשוב על מה שעשיתי לו אז ואיך אמרתי לו זאת, זה נורא בעיני). נסעתי לגמל בבואיינס איירס, שם חיפשתי נערים יהודים מתנועת הנוער "דרור", שהתכוונו לעלות לארץ (למרות שאני הייתי חבר בתנועת הנוער הקומוניסטית). פגשתי את מנהל העבודה של האוניה שאמר לי שצריכים מלצרים. נתנו לי 200 לירות והגענו לגנואה. ירדתי לחוף ונסעתי עם הקבוצה הזו בכל אירופה. הייתה שם נערה שהתאהבתי בה ולכן הצטרפתי.

כשהגענו לאיטליה דיברתי עם אבא בטלפון וסיפרתי להם שאני מתכוון לעלות לארץ. בצד השני של הטלפון שמעתי את אמא בוכה. אבא הרגיע אותה ושלח מכתב לדוד משה שנשאר ב"נאות מרדכי". כשהגענו לארץ, בשער העלייה בחיפה, פגשתי את אח של אבא (דוד משה). אבל כל העלייה שלי הייתה ברגע האחרון ולא הגעתי עם ניירות, עם דרכון, עם שום דבר. אנשים לא כל-כך הבינו מה קורה, אבל אמרתי "אני צבר", יש לי מס' תעודת זהות, וככה שחררו אותי משער העלייה. הדודים הקיבוצניקים שלי חטפו שוק – ראו נער עם שער ארוך – משהו כמו היפי, לבוש פרחוני. נסעתי עם הקב' ל"משמר הנגב" שם הכרתי מישהי שלימדה אותי עברית (בבית דיברו עברית כל הזמן, אבל היא עזרה לי לשפר את השפה). ב"משמר הנגב" נשארתי קרוב לשנה, אח"כ עם הגרעין עלינו ל"כיסופים". משם התגייסתי לצבא ואחרי כמה חודשים טירונות וגדוד 50 פרצה מלחמת יום כיפור.

באיזה שלב הקימו בכיסופים מפעל למסגרות משקפיים. ביקשתי ללמוד משהו שקשור לנושא, כימיה, פלסטיקה. למדתי מספר חודשים, אבל חייבו אותי לחזור לקיבוץ בסוף הלימודים, לא השלמתי עם זה והחלטתי לעזוב.

הגעתי לבאר-שבע שם הכרתי את קוקי במעון סטודנטים עולים. ראיתי בחורה שחרחרת, מתולתלת, כל יום באותה שעה קוראת ספר באוטו. התקרבתי אליה והבנתי שהיא ארגנטינאית ועושה את עצמה "קשה להשגה", עד שלבסוף התחתנו. ההורים שלה לא רצו אותי (- מה פתאום? דני, באמת- קוקי).

הלכתי עם מכנסיים קצרים, סנדלים, שיער ארוך והם אמרו: "מה פתאום היא יוצאת עם אינדיאני?" עבדתי במפעל "מכתשים" 10 שנים במעבדות כאיש אחזקה תמורת לימודים, עד שראיתי שאני לא יכול להסתיר את העובדה שאני עיוור צבעים ועזבתי.

בינתיים נולדו חגי וסיוון. והייתי במלחמת לבנון הראשונה, אבל כל אותו הזמן חיפשתי קיבוץ. הכמיהה לקיבוץ הכריעה (לא רציתי לחזור לכיסופים למרות שהם רצו בי). הגענו ל"חצרים" אבל קוקי לא רצתה כי בדיוק היה מעבר מלינה משותפת ללינה משפחתית, שאת זה קוקי רצתה אלא שהדירות היו קטנות מאד. ניסינו בקיבוץ "גזר" אבל כולם דיברו אנגלית והיו קרים כאלה.

יום אחד הגיע אלינו לבאר שבע אבי בהרב ועפרה גדיש והציעו לנו לבוא לבקר בגבים. בדיוק הוקם מפעל חדש – "פולג" ומאוד מצא חן בעינינו. קיבלו אותנו יפה, האנשים היו חמים ונעימים, למרות שהיו כאלה שלא האירו פנים (עד היום יש כאלה שלא אומרים שלום, אבל אף אחד לא מת מזה). לקראת בואנו נועה נולדה ובגבים כבר נולד אוהד.

לפני שהגענו לגבים עשינו טיול ארוך בארגנטינה - בקור משפחתי ואז המשפחה שלי, לראשונה, הכירה את קוקי.

הגענו לגבים. עבדתי בגד"ש כ-20 שנה, מפעיל כלים חקלאיים, גידול תפוזים ושאר ירקות שלא כל כך הלך

כמו, בוטנים ותיירס. באמצע לקחתי לעצמי פסק זמן ונסעתי לקובה כיועץ לגידול תפוזים. אחרי שחזרתי התפנה מקום במסגרייה ונכנסתי לעבוד במסגרייה ובמיכון החקלאי (שאחר כך אוחד לענף אחד) ושם נשארתי עד לפני שנה. בגלל בעיות בריאותיות נאלצתי לעזור את המקצוע.

קוקי: נולדתי בארגנטינה ב"סלטה" פרובינציה ליד הגבול הבוליבי. אמא הייתה ירושלמית במקור, נולדה בשכונת "ימין משה" ואבא הגיע מלבנון (דני מוסיף כי למשפחה של אמא של קוקי יש נכסים בחברון ובירושלים העתיקה, וכן שאבא שלה יליד צידון. ממקורות המשפחה עולה כי היו סוחרים ועברו בפרדות מצידון לאלכסנדריה, כאשר היו להם 2 בתים ביפו ובעזה. את הבית בעזה ראינו במו עינינו).

מהילדות אני לא זוכרת הרבה. הייתה לי ילדות רגילה. כל המשפחה המורחבת שלי גרה ברדיוס של 300 מטר ומסביב גרו רק יהודים. זו הייתה שכונה מאוד משפחתית, כמו שנהוג בשאר יהדות ספרד.

הייתי ילדה ביישנית מאוד. אמא שלי רשמה אותי לאקדמיה לדקלום, אימנו אותנו בקריאה ודקלום ושם הייתי כל השנים עד סיום בית ספר התיכון. מאוד אהבתי את הלימודים, והייתי תלמידה מצטיינת, אפילו פרסמו אותי בעיתון המקומי. כל כך אהבתי ללמוד, שאם רצו לתת לי עונש היו צריכים להגיד לי לא ללכת לבית הספר. בבית רצו להוציא אותי מביה"ס כי חשבו שבנות לא חייבות ללמוד ואני בכיתי כמעט כל יום כי מאוד רציתי להישאר, על אף שהיה לי קשה מאוד ללמוד (בטוח גם אני לקוית למידה).

בבית ספר תיכון למדתי חשבונאות אחה"צ. אחר כך למדתי באוניברסיטה. כשסיימתי שנה באוניברסיטה התחלתי לעבוד והפסקתי את לימודי. הייתי צריכה לעבוד כדי לעזור לפרנסת המשפחה. אבא היה חולה מאוד, וכל הכסף הלך על הרופאים. יום העבודה היה ארוך מאד ולא יכולתי ללמוד ולעבוד. עבדתי בסוכנות "פג'ו" כ-6 שנים. בסוכנות פג'ו הציע לי להיות

נווטת מכוניות מרוץ "ראלי" במרוץ בנות, ובתפקיד זה עבדתי כשלוש שנים. אהבתי את זה מאוד ועד היום אני אוהבת מכוניות.

במלחמת יום כיפור אח שלי (שהיה כבר בארץ) השתתף במלחמה, שאחריה הורי ואני באנו לבקר אותו. באותה תקופה בארגנטינה, הייתי כבר בת 25 וכולם מסביבי היו גויים. היהודים עזבו את המקום לעיר אחרת (האמת שלא הרגשתי אנטישמיות). בת דודה שלי התחתנה צעירה והחליטה לעלות לארץ ואמרתי לאמא שגם אני עולה לארץ, אבל בשום פנים ואופן לא לקיבוץ, אלא לעיר ועוד לחיפה, כי שם יש ים (בארגנטינה גרתי כ-2000 ק"מ מהים). ההורים הסכימו ועליתי ל"בת גלים" בחיפה. הייתי באולפן 6 חודשים, אבל בקושי למדתי עברית כי ביליתי בים כל היום. הייתה לי דודה בחיפה (שהגיעה מלבנון) וכן אח שלי שהגיע שלוש שנים לפני.

כשסיימתי את האולפן עבדתי כמטפלת לילד תוך כדי לימודי הנהלת חשבונאות. אחר כך עברתי לתל-אביב והיה לי קשה למצוא עבודה, אבל הכרתי רואה חשבון מאורוגואי והוא העסיק אותי כשנה. בשנה הזו למדתי המון. אבל אז הגיע האח השני שלי לבאר שבע והוא שכנע אותי לעבור לבאר שבע. רציתי עבודה יציבה אז סיכמתי איתו שאם הוא ישיג לי עבודה בבנק אני מגיעה לבאר-שבע. ניסיתי להתקבל לבנק הפועלים, אבל בגלל שלא ידעתי עברית לא קיבלו אותי. באותו זמן בבנק דיסקונט פתחו סניף חדש ובגלל שלמדתי הנהלת חשבונות, נשלחתי למבחן והתקבלתי. שם עבדתי כ-10 שנים. אחרי שנה שעבדתי בבנק הכרתי את דני (שנינו גרנו במעונות סטודנטים של עולים חדשים). דני מוסיף בגאווה: "היא הגיעה לבנק להיות סגן מנהלת סניף".

כשאבי בהרב שמע שאני עובדת בבנק הוא גייס אותי להנהלת חשבונות, אבל כשהגעתי לקיבוץ, אמרו לי קודם לעבוד בחינוך, אחרי 8 חודשים עברתי לפולג ושם אני עובדת 24 שנים. האמת היא שלא רציתי להגיע לקיבוץ והלכתי בעקבות דני. אחרי הביקור בגבים, ראיתי שיש בית ספר ליד הבית, שלילדים טוב, שהמקום קרוב לבאר-שבע והתחלתי להתלהב, למרות שבשנתיים הראשונות כל יום רציתי לעזוב.

במהלך הזמן הסתגלתי והיום אני לא מצטערת.

- מה אתם עושים לעצמכם, בשעות הפנאי, מה אתם אוהבים לעשות אחרי שעות העבודה?

דני: יש לי חדר ציור בגבים. אני מצייר על פי "גלים". לפעמים אני בסדנא יותר מאשר בבית, לפעמים אני מפסיק (הבית מלא בציורים של דני וגם אצל חלק מהחברים יש ציורים שלו – סימונה). לאחרונה, מתעסק בקטנה בעץ. הצבעים הם תאונה של הטבע, כפי שאמרתי אני עיוור צבעים.

לאחרונה אני מאוד אוהב להיות עם קוקי בבית, הילדים גדלו ועזבו את הבית וממלאים אותו בסופי-שבוע..

קוקי: אין לי שעות פנאי. אני עבודת ימים ארוכים ואז אחזקת בית ובישול, ולהיות עם המשפחה.

מה הדבר הכי טוב שקרה לכם בחיים?

דני: היום, בדיעבד, אני יודע להעריך את זה שהיכרות שלי עם קוקי והחיים איתה היו לי הדבר הכי טוב.

קוקי: דני והילדים.

עם איזה דמות מעברכם או וירטואלית / דמיונית / משמעותית/ הייתם רוצים להיפגש?

קוקי: עם סבא שלי מצד אמא. אני זוכרת אותו במעורפל, יושבת על ברכיו, ויודעת מהסיפורים שהקהילה היהודית הייתה באה להתייעץ איתו. הוא היה כאילו "חכם העיירה" וחבל שלא הספקתי להכירו.

דני: הייתי רוצה להיפגש שוב עם אבא (שחי בסוף ימיו בגבים כ-5 שנים, אך כבר לא היה צלול), אבא לא היה דברן גדול בחייו אבל יש לי המון שאלות לשאול אותו.

מה אתם רוצים לאחל לגבים ולעצמכם?

דני: אני מרגיש היום מאושר, לא חסר לי כלום ואני מאחל לעצמי שימשיך כך ובבריאות טובה.

וכן אני מאחל לכל גבים בריאות ושהישוב יגדל ויפרח.

קוקי: אותו דבר, ושגבים תתמלא בהרבה צעירים.

דני: פתאום יש אנשים יותר שמחים, כי האופטימיות חזרה והחיך חזר להרבה אנשים, יזמות הצמיחה הדמוגרפית חיובית הודות ליוזמים.

תודה לדני וקוקי שפתחו את ליבם ופתחו פתח לחייהם.

שביבי זכרונות של אח צעיר

כשאצלי התחילה המודעות העצמית, בתי כבר החלה להיות נערה מתבגרת, זכור לי במיוחד רגע שהסתכלתי במחברת לימוד שלה, כנראה שזה היה טריגונומטריה והוקסמתי משירטוטי הקווים והעיגולים, ניסיתי לחכות אותם.

אחר כך מקווה ישראל, בתי הופיעה לסוף שבוע, הושיבה את כל המשפחה סביב פרי אקזוטי לא מוכר, שחולק לפלחים בין כולם והיה בעל טעם של ארצות רחוקות, זה היה אבוקדו.

בהמשך, חיל אויר, בתי מפענחת צילומי אויר, מתחילים בקורס צילום, בתי באה לחופשות עם מצלמה, מצלמת כל פרפר ופרח, הייתי מרותק, שם נולד חיידק הצילום שנמשך שנים רבות.

ביקור בבית חולים. בעת ההדרכה בנוער העובד בנתניה, בזמן שיטוט בראש מצוק הכורכר, הותקפה בתי, ההתקפה סוכלה ובתי בתחתית המצוק עם ברך מרוסקת.

שנת שרות בגבים, אחר כך רומן, הוא לא משלנו, הוא בא משם, זה לא שלא הבנו, לא רצינו להבין. האהבה מנצחת.

מהחתונה לא נשארה אף תמונה, כל הנגטיבים נשרפו אצל הצלם. רק הזיכרון של האב אליעזר רוקד עד אובדן חושים כמעט.

אחרי החתונה נסיעה לשנתיים לגרמניה אל המשפחה שם, ומשם מכתבי געגועים. בחזרה, מהרציף בחיפה נראית דמותה של בתי עומדת על הסיפון ובזרועותיה התינוקת רונית שנולדה שם. עד היום לא נפטרה רונית מהמבטא היקי שדבק בה.

בארץ, נסיונות שונים עד ההשתקעות בגבים.

ואז החלו הביקורים עם ההורים, הגיעו הבנות הנוספות אחת אחרי השניה, אני כבר לא האח הקטן אלא הדוד הגדול, הביקורים בגבים משרים אוירה משפחתית נעימה והעוגות של בתי מככבות.

הלכה ללמוד לתואר ראשון, עבודת הגמר "השפעות פוליטיות על הגדות הפסח הקיבוציות". דני נפטר ממחלה קשה ופרק שלם בחיים נסגר, החיים לבד מתחילים.

הסדר מיוחד עם הקיבוץ מאפשר לימודי תואר שני על חשבונה, ע"י עבודה בחוץ, באפעל ובגננים וחזרה לסופי שבוע בקיבוץ.

תקופה זו מלווה בלא מעט קשיים אך יש בה גם את הקירבה לנכדים ואת העצמאות. בתי לא גמעה את החיים בגמיעות גדולות, סללה את דרכה, בחרה את בחירותיה, השיגה את מטרותיה ובסופו של דבר גם זכתה בפרס הגדול, ארבע בנותיה הנהדרות ונכדיה הנפלאים.

כמי שנולד גדל וחי בקיבוץ כל חיו, אני מעריך אל התיחסותו של קיבוץ גבים אל צרכיה של בתיה כפרט והערכתו זו גברה במיוחד בשנים האחרונות עם התדרדרות מצבה הבריאותי ועל כך נתונה לקיבוץ תודתי ותודת המשפחה.

אני רוצה לציין גם את שרה המטפלת הנפילית, שבשלוש שנות טיפולה המסור והאוהב הפכה להיות בת משפחה ודימעותיה נמהלו בדימעותינו.

ארועי יום הזכרון וחג העצמאות תשע"ב

24.04.12 - יום שלישי - ב' באייר - ערב יום הזכרון - בשעה 19:50:

טקס פתיחת יום הזכרון על הדשא מאחורי חדר האוכל (ב 20:00 תישמע הצפירה)

* הילדים מוזמנים להביא עמם פרח להנחה על הגל-עד

25.4.12 - יום רביעי - ג' באייר - יום הזכרון - בשעה 11:00:

טקס בבית העלמין (תישמע צפירה)

25.4.12 - יום רביעי - ג' באייר - ערב יום העצמאות - בשעה 19:30:

טקס פתיחת החגיגות יום העצמאות ה-64

על הדשא מאחורי חדר האוכל

לאחר הטקס:

- ארוחת ערב "על האש" - נא להודרו להירשם בחד"א
- קפה ועוגות
- מתנפחים, מתקני שעשועים ועוד...
- קריוקי
- ריקודי עם
- חידון ארצישראלי
- בסיום החגיגות יפתח הפאב - הכניסה: מגיל 18 ומעלה.

נבקש לקשור את הבלבים לאורך כל אירועי וטקסי החג !

מצפים לכולכם - הצוות המארגן

אורנה, רינת, שרה, נטע, נועה, מל, מרסל, זהר, זאבה

